

Φωτεινή Κωνσταντοπούλου

Μαργαρίτα

Στραβά
και
αληθοδ
ζητούν
λύση.

Εικονογράφηση: Lumiere

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη

SEVENLABS

Φωτεινή Κωνσταντοπούλου

Μαργαρίτα

Στράβα
και
αληθοδ
ζητούν
λύση.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη

Εικονογράφιση: Lumiere

Στα παιδιά του κόσμου
Φ.Κ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΦΙΕΡΩΣΗ
ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ	6
ΔΕΥΤΕΡΑ	23
ΤΡΙΤΗ	31
ΤΕΤΑΡΤΗ	41
ΠΕΜΠΤΗ	54
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	58
ΣΑΒΒΑΤΟ	64
ΚΥΡΙΑΚΗ	72

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η Παγκόσμια Ημέρα Παιδικού Βιβλίου αποτέλεσε την αφορμή για αυτή την έκδοση, που φιλοδοξεί να ταξιδέψει στο μαγικό κόσμο των μικρών μας φίλων. Διατίθεται δωρεάν ακριβώς για να μπορέσει να φτάσει σε όσο το δυνατό περισσότερα παιδιά.

Έχει μοντέρνα εικονογράφιση, κάνει χρήση διαδραστικών πολυμέσων και προσπαθεί να περάσει μέσα από το λογοτεχνικό κείμενο μηνύματα για την οδική συμπεριφορά και την ασφάλεια.

Και αυτοί είναι οι λόγοι που αμέσως με έκαναν να ανταποκριθώ στη πρόταση για την έκδοση, καθώς πιστεύω ότι μέσα από δράσεις του πολιτισμού μπορούμε να βάλουμε ένα λιθαράκι για να οικοδομήσουμε μια καλύτερη κοινωνία για τα παιδιά μας.

Νίκος Τόσκας

Αναπληρωτής Υπουργός Προστασίας του Πολίτη

Απρίλιος 2018

ΚΥΡΙΑΚΗ

Φίλες και φίλοι, καλησπέρα σας! Είναι η εκπομπή «**Αδέσποτη αγάπη**» στον ραδιοφωνικό σταθμό

Δρόμοι, παράδρομοι, στενάκια, λεωφόροι στους **108,1**.

Στο μικρόφωνο και στην επιλογή των τραγουδιών η **Μαργαρίτα,**

το γνωστό λαγωνικό με τ' όνομα... πια.

Η αυτοκρατορία του ονόματός μου,
το οποίο θα συναντήσετε πάνω σε κούπες, μπρελόκ, τετράδια,
ουρανοξύστες

και σύντομα σε χριστουγεννιάτικες μπάλες και σωσίβια,
χτίστηκε χάρη στον

μυστικό υπερανιχνευτή **MAM**.

Αυτό το πολύτιμο και σπάνιο εργαλείο εντοπίζει σε ακτίνα μπορεί και... 500 5 χιλιομέτρων τα **στραβά κι ανάποδα** που κάνουν οι άνθρωποι καθημερινά σ' αυτήν την πόλη.

Και παρά τις ατελείωτες προσπάθειές μου να τους ισιώσω και να τους βάλω μυαλό, αυτοί ούτε ισιώνουν ούτε μυαλό βάζουν.

ΜΕ ΤΙ-ΠΟ-ΤΑ.

Έτσι, τα στραβά κι ανάποδα ξεφυτρώνουν σαν τα κεφάλια της **Λερναίας Ύδρας**.

Η Λερναία Ύδρα ήταν μυθικό όν με εννέα κεφάλια, το οποίο σκότωσε ο Ηρακλής στον δεύτερο από τους δώδεκα άθλους του και ήταν αθάνατη. Σύμφωνα με τον Ησίοδο, η Ύδρα είχε πολλά κεφάλια, ενώ σε κάποιες εκδοχές του μύθου προστίθεται ένα χαρακτηριστικό αναγέννησης στο τέρας: για κάθε κεφάλι που ο Ηρακλής έκοβε, η Ύδρα θα έβγαζε μερικά καινούρια κεφάλια.

Μάλιστα, είμαι πάρα μα πάρα πολύ σίγουρη ότι συμβαίνουν
αμέτρητα από δαύτα σε όλον τον πλανήτη.

Αλλά

τι να πρω-το-προ-λά-βωωωω;

Η **Μαργαρίτα** είναι

ΜΙΑ

ΚΑΙ

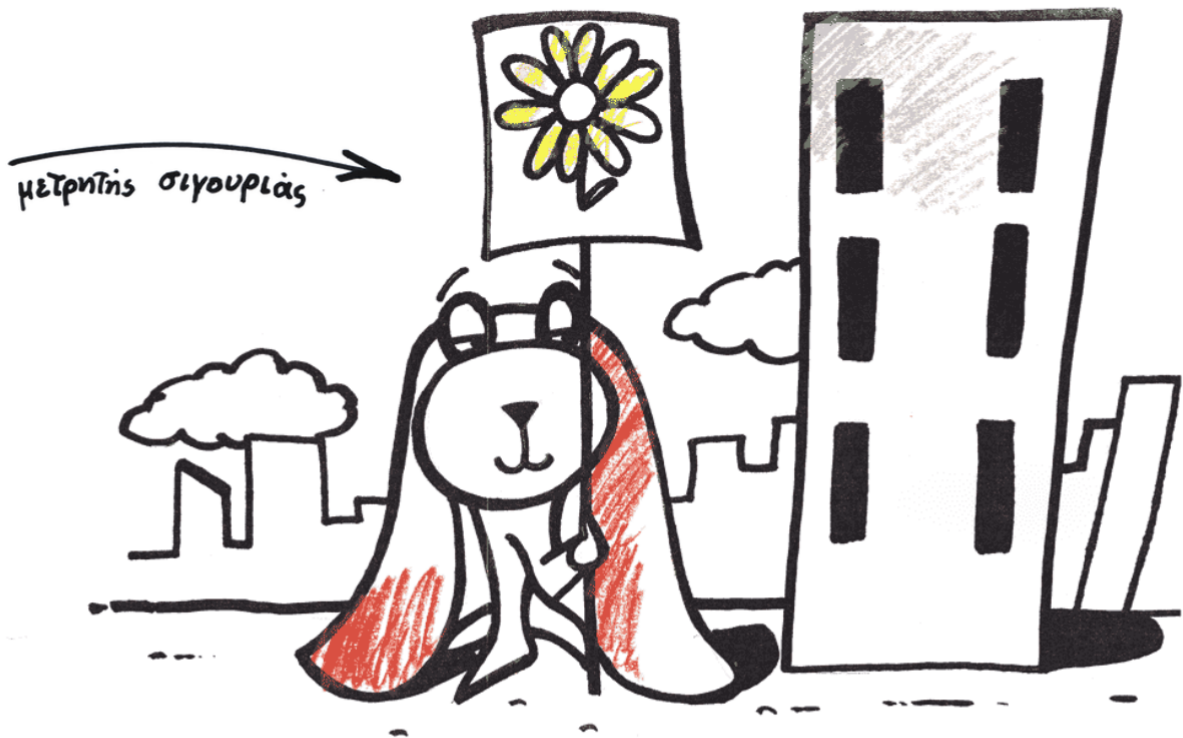
ΜΟΝΑΔΙΚΗ

και δε μπορεί να είναι παντού.

Α! Τώρα που είπα πάλι **Μαργαρίτα**, να σας πω ότι πριν με πουν **Μαργαρίτα** δε με φώναζαν κάπως.

Κι έχω μια σιγουριά ίση με μια πολυκατοικία ότι θα αναρωτιέστε

πώς και ποιοι
σκέφτηκαν
να μου δώσουν
αυτό το όνομαααααααα.

Κι έχω και μια δεύτερη σιγουριά, ίση με όλη τη Γη, ότι θα σκέφτεστε πως

μ' αυτό το όνομα
μόνο καριέρα σε ανθοπωλεία
θα μπορούσα να κάνω.

Αλλά σ' αυτήν την πρώτη εκπομπή θα πάρουμε τα πράγματα από την πολλή αρχή τους...

Από εκείνο ακριβώς το σημείο που περπατούσα αμέριμνη, μες στην καλή χαρά και μου φάνηκε ότι άκουσα **φωνές** να φωνάζουν

Κοντοστάθηκα και γύρισα το κεφάλι. Δεν ήταν ιδέα μου... Οι φωνές ήταν αληθινές. Όπως και το μπούγιο που κατευθυνόταν καταπάνω μου έτοιμο να με ποδοπατήσει.

Έτσι, ξαφνικά βρέθηκα να τρέχω μπλεγμένη ανάμεσα σε δεκάδες ζευγάρια πόδια, για να μη γίνω χαλκομανία.

Το κυνηγητό, μάλιστα, συνεχίστηκε για αρκετή ώρα. Μπροστά ο κλέφτης, πίσω εμείς. Εγώ, όμως, δε θα άντεχα για πολύ ακόμα. Η σκόνη που σήκωναν τα **ποδοβολητά** και τα λογής λογής σκουπίδια και φύλλα που είχαν πάρει στο πέρασμά τους, άρχισαν να φράζουν τα ρουθούνια μου.

Χρειαζόμουν όσο πιο γρήγορα γινόταν λίγο καθαρό αέρα κι εκείνα τα

ΛΑΧΤΑΡΙΣΤΑ λου-κά-νι-κα

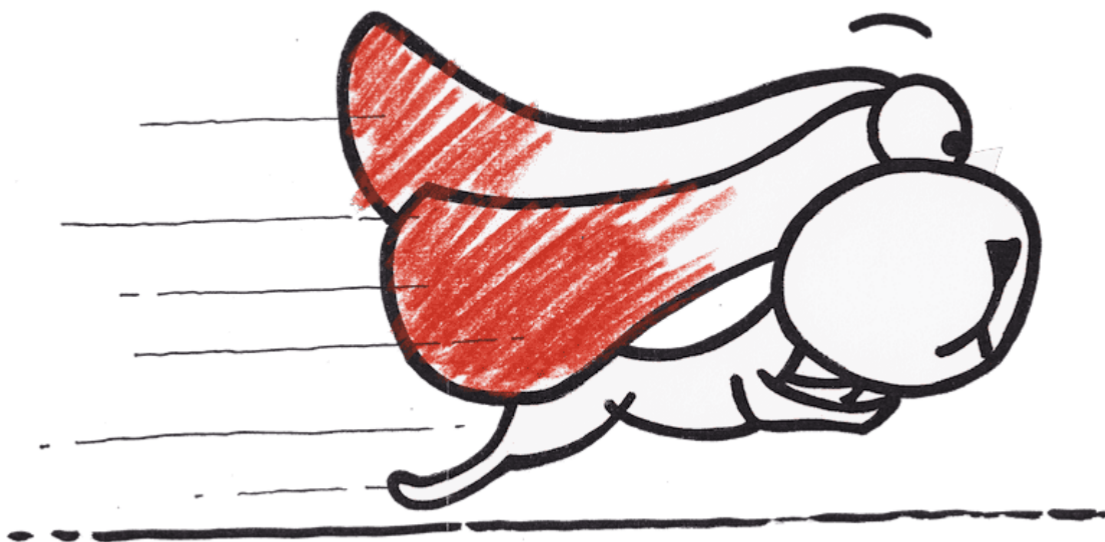
που κατάφερα να δω από ένα τόσο δα μικρό κενό ανάμεσα στα αμέτρητα πόδια.

Χωρίς βέβαια τη **μαϊμού** που τα είχε στο χέρι της.

Φυσικά, δε μου πήρε καθόλου χρόνο να καταλάβω ότι ο χαμός γινόταν για τα λουκάνικα. Κι ότι όλοι αυτοί ήθελαν να μου ρίξουν στάχτη στα μάτια κάνοντας λόγο για κλέφτες και κουραφέξαλα. *Οι ύπουλοι.*

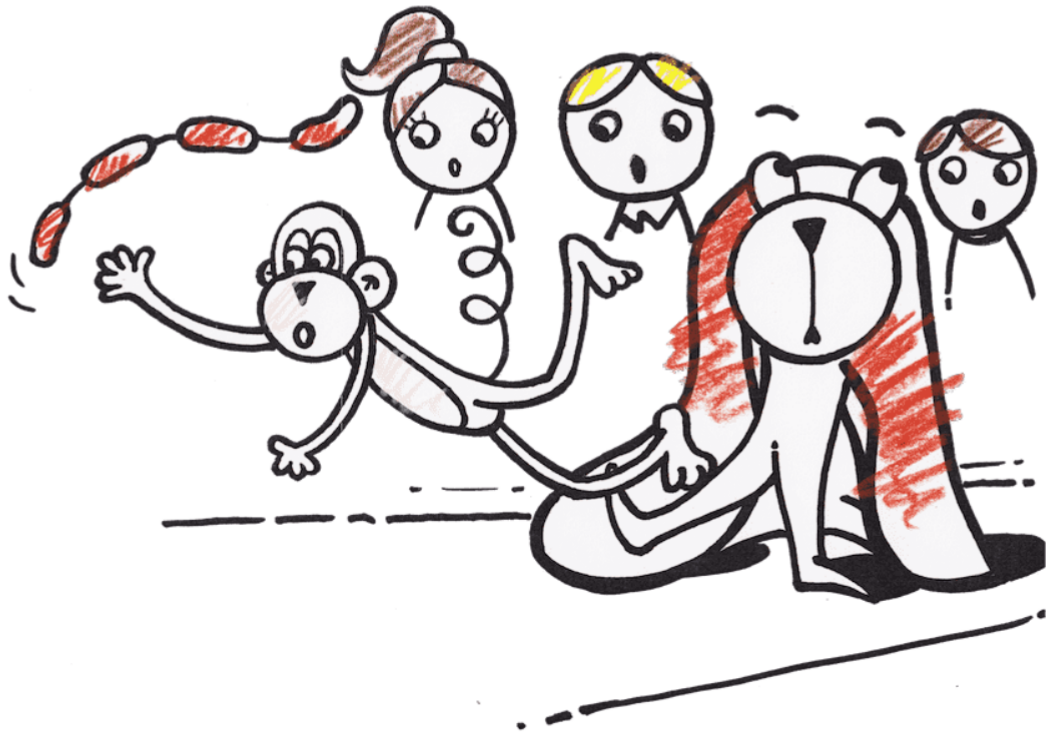
Αλλά δε με ήξεραν καλά...

Έβαλα όλη μου τη δύναμη. Έκανα έναν ελιγμό στο κενό, έναν ακόμα πάνω από ένα παπούτσι.

Λίγο ακόμα...

Μια τρικλοποδιά στη *μαϊμού κλέφτη*, η οποία σωριάστηκε
φαρδιά πλατιά

ΚΑΙ... είχα μόλις καταφέρει να πάρω την πρώτη ανάσα καθαρού αέρα και να κάνω τα λουκάνικα δικάσαςσαςσας μου!

Ή... σχεδόν δικά μου, γιατί κάποιои ήταν ολοφάνερο ότι ήθελαν να μου τα πάρουν και για μια φορά ακόμη χρησιμοποιούσαν ύπουλο τρόπο.

Μάλιστα βρίσκονταν ήδη πάνω από το κεφάλι μου, κάνοντας τη μέρα νύχτα.

«Ει... γιατί... τι έγινε; Γιατί με κοιτάτε έτσι; Έχετε τρελαθεί ε-ντε-λώς; Ε! Τα λουκάνικα είναι δικά μου! Τα κέρδισα με την αξία μου!» τους είπα.

Αυτοί δεν έβγαζαν μιλιά όμως. Συνέχιζαν να στέκονται από πάνω μου και να με κοιτάζουν με μάτια γουρλωμένα.

Αλήθεια, ακόμα και τώρα δεν μπορώ να καταλάβω πως δεν τους είχα πάρει χαμπάρι νωρίτερα. Ήταν, χωρίς αμφιβολία, **πράκτορες του FBI** που είχαν στήσει μια ολόκληρη πλεκτάνη για να πάρουν πληροφορίες για τον **μυστικό υπερανιχνευτή MAM**.

Και για να θολώσουν τα νερά, άρχισαν να λένε κάτι τέτοια *χαζογλυκούλικά*:

«Μπράβο, καλό σκυλάκι!»

«Γούτσου! Γούτσου!»

«Άχου το! Πόσο όμορφο!»

«Ηρωίδα!»

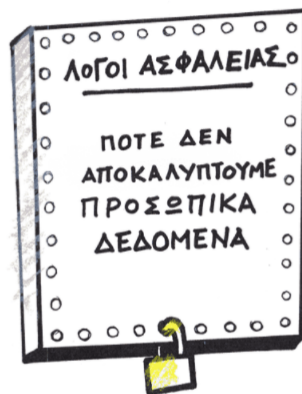
«Καλέ, κοίτα ματάκια!»

«Πώς σε λένε, γλυκιά μου;»

Περίμεναν, αλήθεια, να τους αποκαλύψω το όνομά μου;

Πρώτον, δεν είχα.

Και *δεύτερον*, και να είχα, αυτό δε θα έπρεπε να αποκαλυφθεί **ΠΟΤΕ ΤΩΝ ΠΟΤΩΝ** για λόγους ασφαλείας.

Τότε πετάχτηκε η *αρχηγός των πρακτόρων*. Την κατάλαβα αμέσως. Φορούσε μια ψάθινη καπελαδούρα, μια μαύρη μάσκα με ψεύτικα διαμάντια και γενικά καθόλου γούστο και είπε

«Μαργαρίτα να τη φωνάζουμε».

«Ναι, ναι, ναι!» ζητωκραύγασαν οι άλλοι. Μη χάσουν!

Εγώ όμως τα 'χασα! Καλέ, τι λέει αυτή; σκέφτηκα. Τι Μαργαρίτα και τριαντάφυλλα; Εγώ ήμουν ήδη γνωστή στην πιάτσα ως η ανώνυμη και αθόρυβη διώκτρια του εγκλήματος.

Το σχέδιο, μάλιστα, φαινόταν πολύ καλά οργανωμένο, γιατί την ίδια στιγμή ένας πράκτορας ντυμένος κανονικός αστυνομικός έβγαλε το καπέλο του και μου το φόρεσε λέγοντας

«Σου αξίζει, Μαργαρίτα!»

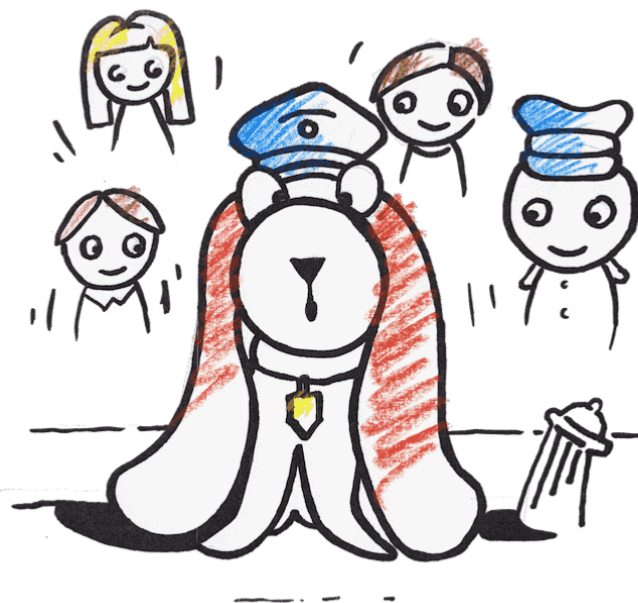

Τότε άρχισαν όλοι να χειροκροτάνε! Μιλάμε για φοβερό σαματά. Κι αλήθεια, απεχθάνομαι τον σαματά· βρήκα, όμως για κάποιο λόγο πολύ ενδιαφέρον το χειροκρότημα.

Φυσικά, ούτε σ' αυτό αρκέστηκαν.

Ένας δεύτερος πράκτορας, ντυμένος κι αυτός κανονικός αστυνομικός, έβγαλε το σήμα του, το πέρασε σ' ένα σκοινί, μου το έδεσε στο λαιμό και είπε με ύφος δέκα καρδινάλιων

«Μαργαρίτα. Σε. Ανακηρύσσουμε.
Επίσημη. Βοηθό. Μας!»

Με είχαν φτάσει στα όριά μου. Αφήστε που είχα ήδη αρχίσει να ιδρώνω και να ψιλοζαλίζομαι. Όσο για την απόδραση, φάνταζε όνειρο μακρινό, μιας και δεν υπήρχε ούτε ένα τόσο δα μικρό άνοιγμα.

Κι εκεί που νόμιζα ότι το πανηγύρι δε θα τελείωνε, πετάχτηκε
πάλι η αρχηγός των πρακτόρων, η κυρία **Μετηνκαπελαδούρα**,
έδειξε κάπου ψηλά και είπε

«Κάτι καίγεται!»

Τότε, μια άλλη πρακτόρισσα, φώναξε

«Ξέχασα το φαγητόοοοοο! Πάνε τα
σουτζουκάκια!»

Κι όλοι άρχισαν να σκορπίζονται, άλλος δεξιά και άλλος
αριστερά, και να φωνάζουν

«Την **Πυροσβεστική**, γρήγορα την
Πυροσβεστική!»

«Γρήγορα, καλέστε το **199**.»

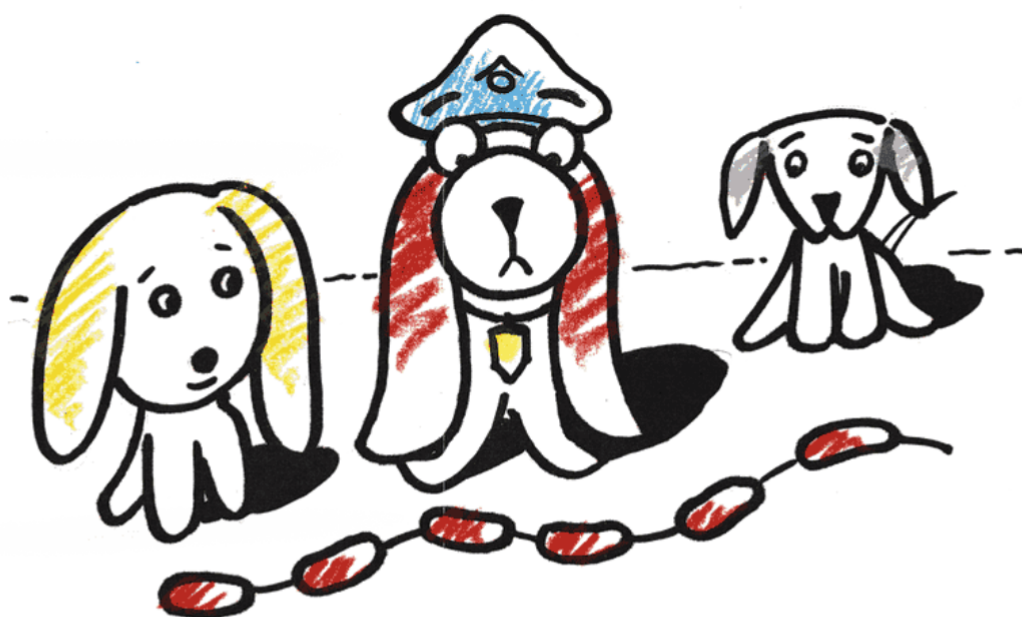
«Πάνε τα σουτζουκάκιασασα...»

Στην Ελλάδα: Το 199 είναι εθνικός τηλεφωνικός αριθμός επείγουσας – έκτακτης ανάγκης για την
Πυροσβεστική Υπηρεσία.

Αλήθεια, ακόμα προσπαθώ να καταλάβω τους ανθρώπους. Ζουν σ' ένα ΧΑ-ΟΣ, με πολλά φώτα, ατελείωτα κορναρίσματα, λίγα δέντρα, μαϊμούδες και ποιος ξέρει πόσα ακόμα θηρία της ζούγκλας! Αν μάλιστα τους παρατηρήσεις πολύ καλά, τις περισσότερες φορές φαίνονται μπερδεμένοι. Μπορεί κι αφηρημένοι. Τώρα όμως φαίνονταν πραγματικά ακατανόητοι κι αποτυχημένοι, γιατί εκτός του ότι με κατόντησαν λατέρνα, άφησαν για κάτι καμένα σουτζουκάκια την αποστολή τους στη μέση.

Έτσι όμως εγώ ξαναβρήκα την πολύ ωραία ησυχία μου.

Όσο για τα λουκάνικα; Τα μοιράστηκα με την παλιοπαρέα.

ΔΕΥΤΕΡΑ

Αγαπητοί ακροατές, εγώ, ύστερα από όλα όσα έγιναν, περίμενα η ζωή μου να αλλάξει

Αλλά δεν άλλαξε.

Αυτό βέβαια δεν επηρέασε σε καμία περίπτωση την *ευτυχία* μου!

Ένα λαγωνικό, όπως εγώ, ξέρει καλά ότι

η ευτυχία είναι στο χέρι μας.

1. Να βλέπω τη θετική πλευρά της ζωής.

Ούτε καν στις γάτες, σ' αυτά τα ύπουλα ζώα που βαριούνται
όσοοοοοοοοοοοολη μέρα και δε χάνουν ευκαιρία κάθε φορά
που ακούνε το όνομά μου

24

Τι κι αν τους λέω συχνά πυκνά ότι το να γελάς σε βάρος των άλλων είναι

α-πα-ρά-δε-κτο

κι ότι κάποια στιγμή θα πρέπει να σοβαρευτούν; Εκείνες συνεχίζουν το βιολί τους!

Κι εγώ συνεχίζω την αποστολή μου:

να βελτιώνω αυτά που μπορώ

και

να μη βελτιώνω αυτά που δε μπορώ.

Αυτά που μπορώ:

Τα στραβά των ανθρώπων που είναι πολλάααααααααα και τα ξεστραβώνω χωρίς σύγχρονα μέσα τα οποία άλλωστε δε χρησιμεύουν πουθενά κι έχουν και περίπλοκες οδηγίες χρήσης.

Εγώ, αντιθέτως, διαθέτω το **μυστικό** **ΥΠΕΡΑΝΙΧΝΕΥΤΗ** με την κωδική ονομασία

MAM!

Μυαλό-Αυτιά-Μάτια

Αυτά που δε μπορώ:

✿ Το όνομά μου

✿ Η περικεφαλαία

✿ Η συμπεριφορά αυτών που βαριούνται όλη μέρα

✿ Το γούστο της κυρίας **Μετηνκαπελαδούρα**

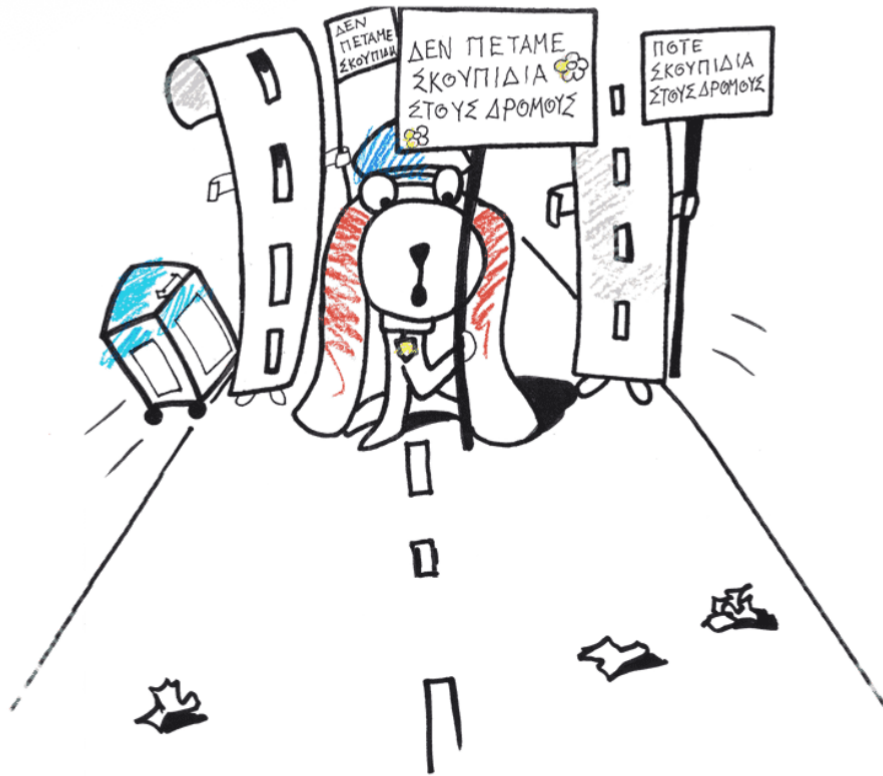
Σήμερα λοιπόν, εκεί που περπατούσα αθόρυβα, στις μύτες των ποδιών, ο **μυστικός υπερανιχνευτής ΜΑΜ** εντόπισε ακριβώς μπροστά μου έναν ακόμη κακοποιό αυτής της πόλης.

Όμως... κάπου τον είχα ξαναδεί εγώ αυτόν. Κάτι μου θύμιζε. Πλησίασα... πλησίασα λίγο ακόμα... διακριτικά πάντα.

Και βέεεεεεβαια! Σιγά μη μου ξέφευγε. Ήταν ανάμεσα στο μπούγιο, ένας απ' αυτούς **τους αποτυχημένους πράκτορες** που έλεγαν τα γλυκόλογα. Κι εκείνη τη στιγμή πέταγε κάτω ένα ολόκληρο περιτύλιγμα από τσίχλα, αφού πρώτα έριξε καμιά διακοσαριά κλεφτές ματιές δεξιά κι αριστερά.

Οι κακόμοιροι οι δρόμοι... αν είχαν μιλιά να μιλήσουν θα είχαν βγει στους δρόμους.

Μάλιστα, ο πράκτορας, για μια φορά ακόμη, δεν έχασε ευκαιρία και προσπάθησε να με παραπλανήσει με τις γνωστές **μπαγαποντιές** του.

«Καλημέρα, Μαργαριτούλα!» είπε με την εκνευριστική φωνή του κι άπλωσε το χέρι του να με χαϊδέψει.

Αλλά δε με ήξερε καλά εμένα.

Δε γνώριζε ότι

**η Μαργαρίτα τα βλέπει όλααααααα
και
δεν πέφτει με κάτι τέτοια.**

Έκανα δυο βήματα παραπέρα κι άρχισα να γαβγίζω. Κάτι δεν πήγαινε καλά όμως. Το γάβγισμά μου από

ΓΑΒ, ΓΑΒ

είχε γίνει

ΓΑΒ-ΙΟΥ-ΙΟΥ, ΓΑΒ-ΙΟΥ-ΙΟΥ!

Πήρα μια ανάσα και ξαναπροσπάθησα, αλλά πάλι τα ίδια.

ΓΑΒ-ΙΟΥ-ΙΟΥ, ΓΑΒ-ΙΟΥ-ΙΟΥ!

Τότε, εκείνος, κουνώντας μυστηριωδώς το κεφάλι του πάνω κάτω, μουρμούρισε κάτι σαν «χαζόσκυλο» κι έφυγε.

«Τι να περιμένει κανείς από έναν αποτυχημένο πράκτορα;» του είπα, αλλά χαμηλόφωνα για ευνόητους λόγους.

Όταν απομακρύνθηκε σε απόσταση ασφαλείας, μάζεψα το χαρτάκι, γιατί το χαρτάκι δε μπορούσε να μείνει εκεί. Εκεί ήταν δρόμος, όχι σκουπιδοτενεκές. Ελπίζω να το ξέρετε αυτό!

Και ναι... τώρα μόλις με ειδοποιούν ότι έχουμε τα ονόματα των νικητών για το καταπληκτικό μας δώρο, τα τρία πασίγνωστα αντικολλητικά τηγάνια ΟΛΑ ΚΑΡΒΟΥΝΟ.

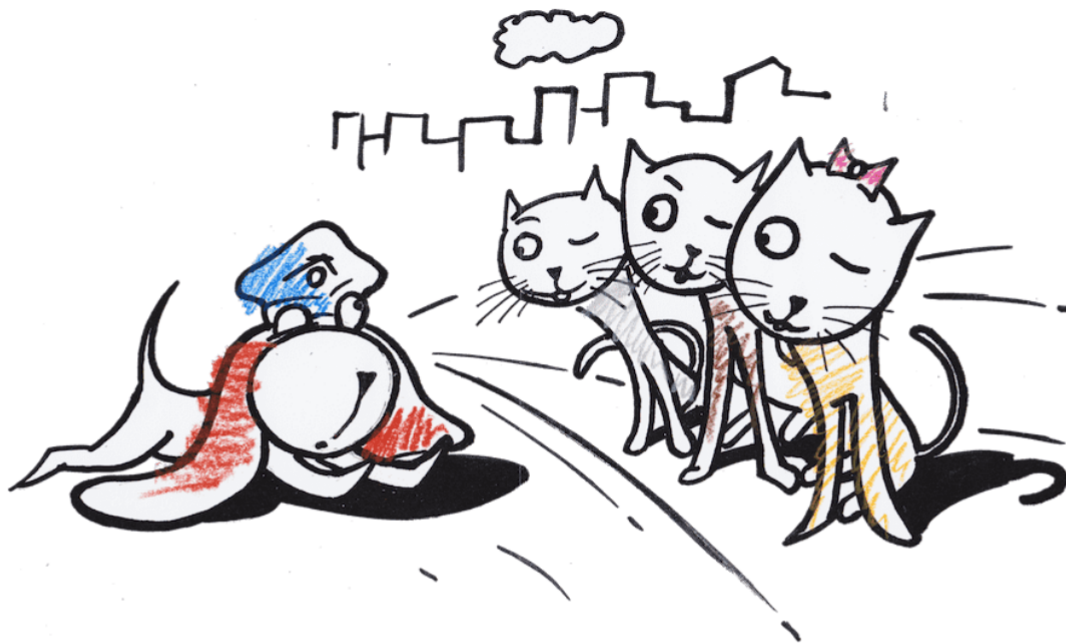
ΤΡΙΤΗ

... Πριν πάμε στο επόμενο τραγούδι, ας περάσουμε στο αστυνομικό ρεπορτάζ.

Όταν άνοιξα τα μάτια μου σήμερα το πρωί, οι πρώτες που είδα μπροστά μου ήταν αυτές που βαριούνται όλη μέρα.

«Καλημέρα, Μαργαρίτααααα!» μου είπαν κι άρχισαν να χασκογελάνε.

«Καλημέρα, κορίτσια» απάντησα με αγάπη, γιατί έτσι είμαι εγώ.

Δίνω παντού αγάπη
σε όλους γύρω μου.

Γιατί κάπου είχα ακούσει

και

ΙΣΧΥΕΙ

ότι

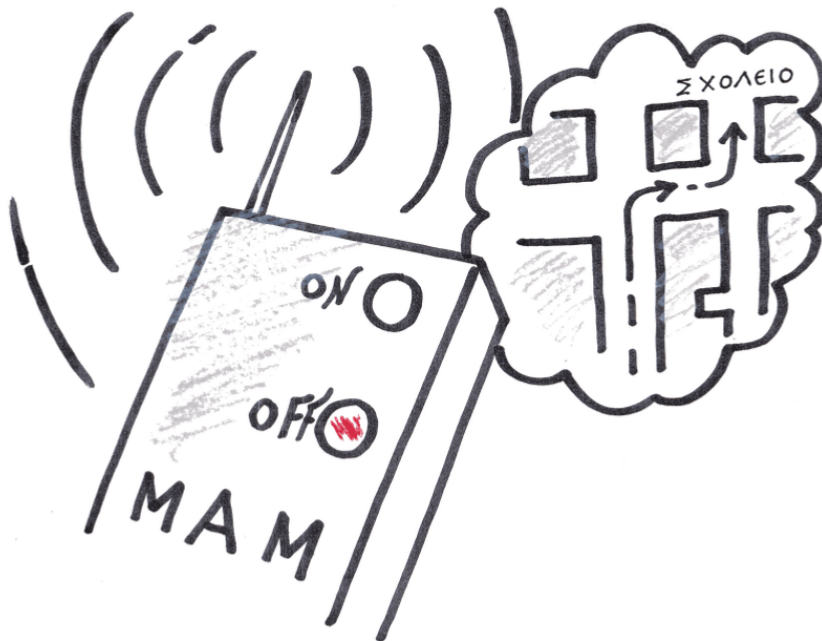

Και δε θα χαλούσα για κανένα λόγο τη ζαχαρένια μου.
Άλλωστε, είχα πολύ σοβαρά πράγματα να κάνω, όπως κάθε μέρα.

Κι όπως εκείνη τη στιγμή που ο αλάνθαστος **μυστικός**
υπερανιχνευτής MAM μπίπαρε τρεις φορές.

Να, έτσι: **ΜΠΙΠ! ΜΠΙΠ! ΜΠΙΠ!**

Ήταν η ειδοποίηση ότι *οδηγός μηχανής και επιβάτης*
κυκλοφορούσαν χωρίς κράνη. Ζήτησα συντεταγμένες κι
αμέσως άλλαξα πορεία. Έστριψα δεξιά στο πρώτο στενό.
Αμέσως αριστερά. Και βγήκα στο δρόμο του σχολείου.

Δεν είχα καμιά αμφιβολία πια. Οι άνθρωποι είχαν αποφασίσει να ζουν μια ζωή μέσα στην παρανομία.

Και πού ήταν οι κανονικοί αστυνομικοί, μου λέτε :::::

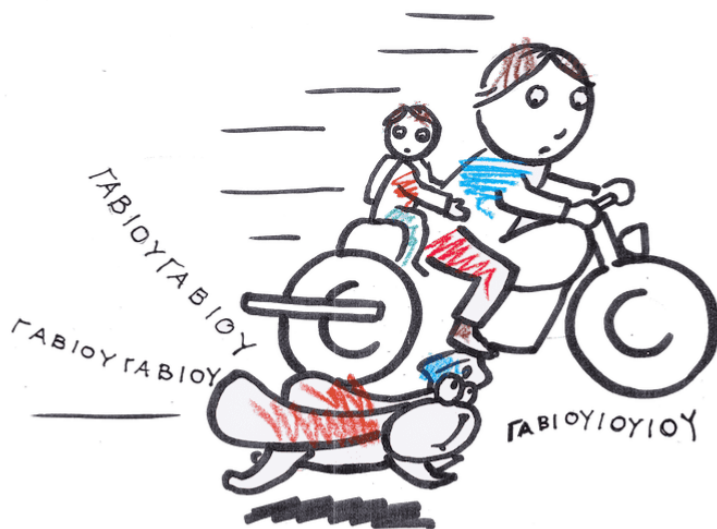
Αλλά, βέβαια, όλο το βάρος των υποθέσεων που βαριούνται ή δε μπορούν να λύσουν αυτοί πέφτει σ' εμένα, γιατί όλο και με κάποια σοβαρή υπόθεση έχουν ν' ασχοληθούν. ΛΕΝΕ...

Όμως, δεν είχα χρόνο για άλλες σκέψεις, γιατί τα πάντα κρέμονταν από μια κλωστή. Κι έπρεπε να τρέξωωωωωωω. Αφήστε που γουργούριζε και το στομάχι μου. Γιατί τι να σου κάνουν δυο λουκάνικα από προχθές;

Φυσικά... συνέχισα **απτόητη**. Γιατί αυτό περίμενε το έγκλημα, για να με νικήσει: μια αδύναμη στιγμή μου.

Ωσπου... ύστερα από λίγο, κατάφερα να τους πλησιάσω σε απόσταση αναπνοής.

ΓΑΒ-ΙΟΥ-ΙΟΥ, ΓΑΒ-ΙΟΥ-ΙΟΥ!

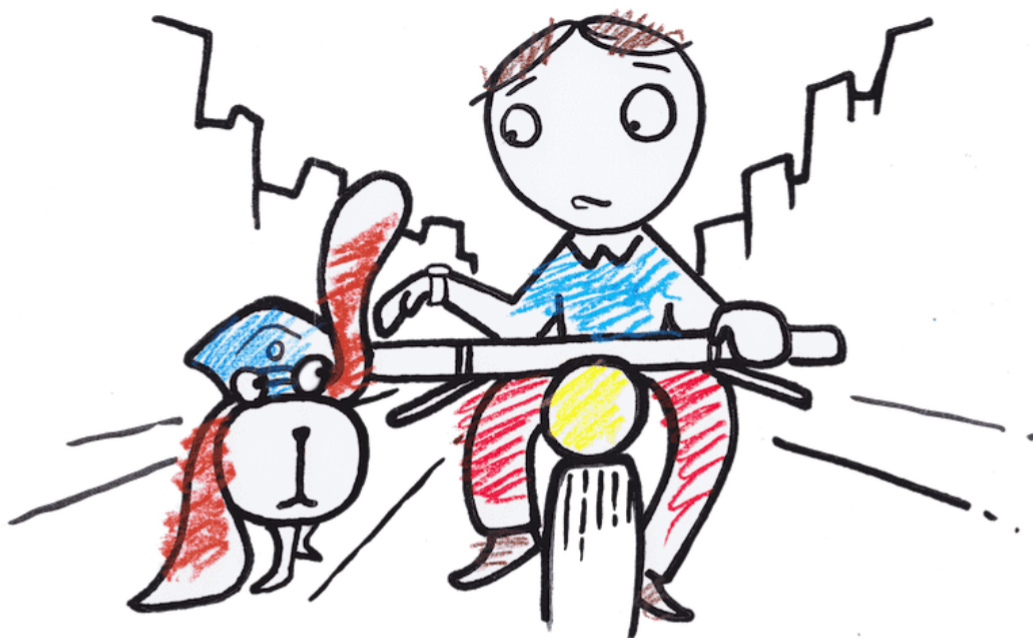

Ο οδηγός έμεινε στήλη άλατος.

«Λόξυγγας;» με ρώτησε με το σαρδόνιο χαμόγελό του.
Όπως καταλαβαίνετε, πήγαινε να αλλάξει θέμα, αλλά δεν του
άφησα κανένα περιθώριο. Μπαστακώθηκα μπροστά του και
του είπα

«Πού πας έτσι εσύ; Ε;
Είναι πολύ επικίνδυνο!
Και παίρνεις κι άλλους στον λαιμό
σου».

Τότε, εκείνος άρχισε να λέει κάτι δείχνοντάς μου μία το ρολόι
μία το παιδί, αλλά δεν άκουσα τίποτα, γιατί εκείνη την ώρα
περνούσε ένα άλλο μηχανάκι.

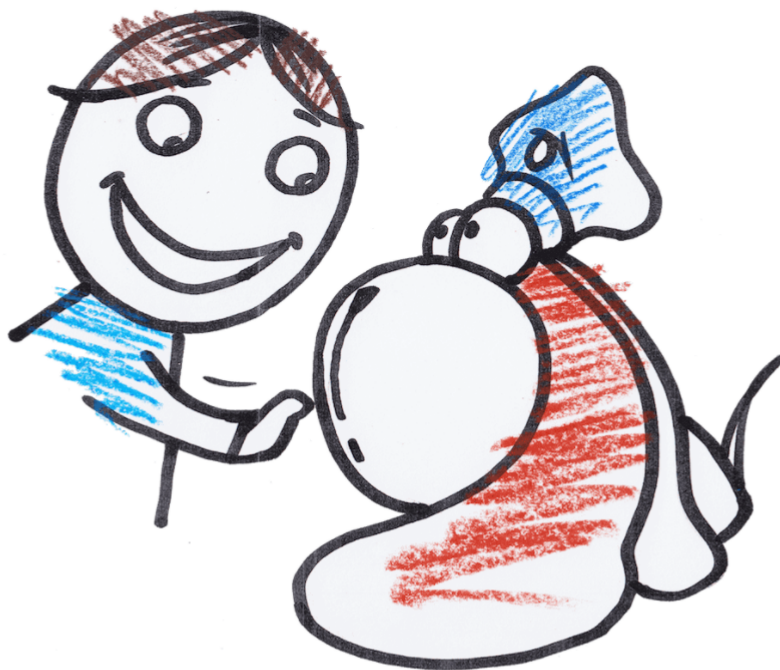

Όταν πια άρχισα πάλι ν' ακούω, έλεγε «θ' αργήσω να πάω τον μικρό στο σχολείο. Φύγε από τη μέση».

«Πας καλά; Εγώ δε θα γίνω συνεργός σου στο έγκλημα», του απάντησα και δεν το κούνησα ρούπι.

Αυτός τότε, όταν είδε ότι δεν έπιαναν άλλο οι χαζοδικαιολογίες, άλλαξε ύφος.

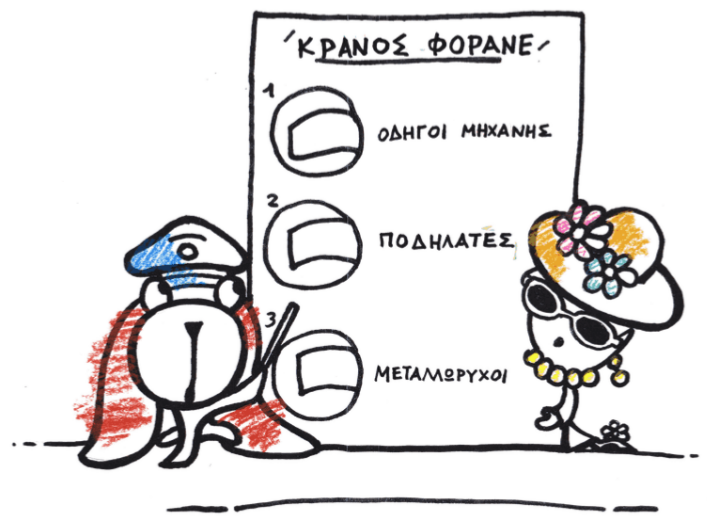
«Σε παρακαλώ, καλό μου σκυλάκι, φύγε από τη μέση», είπε και το καρχαριοχαμόγελό του απλώθηκε σε όλο του το πρόσωπο.

Αλλά εγώ βράχος.

Τελικά, με τα πολλά κατάλαβα ότι μάταια προσπαθούσα να του εξηγήσω πως

έναν άνθρωπο με μυαλό
δε θα ξεκινούσε από το σπίτι του
χωρίς κράνος.

Και τότε, ακούστηκε μια φωνή που δεν έπρεπε να ακουστεί.

«Μαργαρίτα μου! Μαργαρίτα μου
όμορφη!»

ΦΤΟΥ και πάλι ΦΤΟΥ! Η αρχηγός των πρακτόρων, η κυρία Μετηνκαπελαδούρα. Σίγουρα τη βάζουν να μου χαλάει τις δουλειές, σκέφτηκα και φώναξα «Μην πλησιάζετε! Είναι σκηνή εγκλήματος εδώ!»

Ο κουφιοκέφαλος, που κατάλαβε ότι τα περιθώρια στένευαν για εκείνον, είπε

«Δημητράκη, καλύτερα να πας με τα πόδια, γιατί φαίνεται πως μπλέξαμε εδώ».

Μπλέξαμε; Έμπλεξα, ήθελα να του πω, μ' έναν κουφιοκέφαλο, αλλά δεν του το είπα, γιατί δεν ήταν ώρα για πολλά λόγια, μιας κι έπρεπε να συνοδεύσω τον Δημητράκη μέχρι την πόρτα του σχολείου, καθώς ποτέ δε μπορείς να είσαι σίγουρος με τους ανθρώπους.

Έτσι έγινε...

Και φτάσαμε με ασφάλεια, αφού πρώτα

διασχίσαμε τον δρόμο από τη διάβαση

κοιτώντας μια στ' αριστερά

μια στα δεξιά

κι άλλη μια στ' αριστερά

και βεβαιωθήκαμε ότι δεν περνούσε ρόδα για ρόδα.

**Τον κουφιοκέφαλο και την κακόγουστη αρχηγό των πρακτόρων
τούς άφησα σ' εκείνη τη γωνία. Τώρα, δεν ξέρω ποιος έβαλε
μυαλό σε ποιον.**

Πάμε τώρα στο τραγουδάκι που σας υποσχέθηκα.

ΤΕΤΑΡΤΗ

Αγαπητοί ακροατές, καλησπέρα σας!

Σήμερα είναι Τετάρτη. Τρεις μέρες μετά την Κυριακή δηλαδή. Και σηκώθηκα λίγο... βαριά, αν και έφαγα ελαφριά. Όχι, δεν έφταιγαν αυτά που είχα πάνω μου. Έφταιγαν αυτοί που δε με άφησαν να κλείσω μάτι όλη νύχτα!

Γιατί, λέει, είχαν

ΠΑΛΛΑΑΡΤΙΙΙΙΙΙΙ!

Κι έβλεπα κι ένα ωραίο όνειρο...

Ότι σουλάτσαρα, λέει, στη λονδρέζικη νύχτα, έβγαλα μια σέλφι μπροστά απ' το **Μπιγκ Μπεν**, πέρασα έξω από τα Ανάκτορα του **Μπάκιγχαμ**, χαιρέτησα μια παρέα, και πάνω που είχαμε πιάσει κουβεντούλα και τους έλεγα για την **Αρχαία Ελλάδα**, και μάλιστα είχαν αποφασίσει ότι θα με πάρουν σπίτι τους, γιατί εκτίμησαν πολύ τις ανεκτίμητες αρχαιολογικές γνώσεις μου, τσουπ... η μουσική χαλάστρα και το μάτι γαρίδα, μέχρι που έφτασε το ξημέρωμα.

Καλά, αυτό δε γινόταν πρώτη φορά. Πολλά πρωινά, μεσημέρια και βράδια έβαζαν τη μουσική στη **διαπασών**. Και βέβαια, δε χρειαζόταν άλλο αποδεικτικό στοιχείο για να καταλάβω, ότι κι αυτό ήταν μέρος ενός ολόκληρου σχεδίου, για να με εγκαταλείψουν οι δυνάμεις μου κι αυτοί να κάνουν τις βρομοδουλειές τους ανενόχλητοι.

Γι' αυτό κι εγώ σήμερα αποφάσισα να κάνω κάτι για **ΜΕΝΑ**: να πάω μια βόλτα ξεχωριστή.

Πήρα τους στριφογυριστούς δρόμους, μπήκα στον **Εθνικό Κήπο**, πέρασα έξω από τη Βουλή, διέσχισα την **πλατεία Συντάγματος** και κατηφόρισα τον **πεζόδρομο της Ερμού**, τον πιο εμπορικό δρόμο της πόλης. Μέσ' απ' τα στενά της **Πλάκας** έφτασα στον προορισμό μου, στον πιο γνωστό βράχο όοοοοου του κόσμου

στον Βράχο της Ακρόπολης,

ο οποίος συγκεντρώνει το θαυμασμό εκείνων που ξέρουν από ιστορία. Αιώνες τώρα τον επισκέπτεται κόσμος και ντουινιάς από τα πέρατα της Γης.

Στην Ακρόπολη των Αθηνών, στον επονομαζόμενο "ιερό βράχο", τον πιο σημαντικό αρχαιολογικό χώρο στην Ελλάδα, στο κέντρο της σημερινής Αθήνας, βρίσκονται συγκεντρωμένα τα αριστουργήματα της αρχαίας ελληνικής αρχιτεκτονικής, που οικοδομήθηκαν κυρίως κατά το Χρυσό Αιώνα του Περικλή (5ος αιώνας π.Χ.). Στην Ακρόπολη υπάρχουν τρεις αρχαίοι ναοί, ο Παρθενώνας, το Ερέχθειο και ο ναός της Απτέρου Νίκης. Επίσης, υπάρχει και η μνημειακή είσοδος στην Ακρόπολη, τα Προπύλαια.

Ευτυχώς που ήταν πάρα πολύ πρωί ακόμα και οι κακοποιοί, οι κατάσκοποι και οι τουρίστες κοιμόντουσαν, οπότε μπορούσα ν' απολαύσω λίγες στιγμές ησυχίας. Μάλιστα, ήταν ιδανική ευκαιρία ν' ανέβω μέχρι την κορυφή του βράχου, στον ναό του **Παρθενώνα**.

Βέβαια, αν σκεφτείτε ότι ήμουν άυπνη, αυτό μου φάνηκε λες και ανέβηκα στο Έβερεστ, αλλά άξιζε τον κόπο. **ΗΤΑΝ ΤΟΣΟ ΤΕΛΕΙΑ ΕΚΕΙ ΨΗΛΑ!** Αλήθεια, θα μπορούσα να κάθομαι και να χαζεύω ώρες.

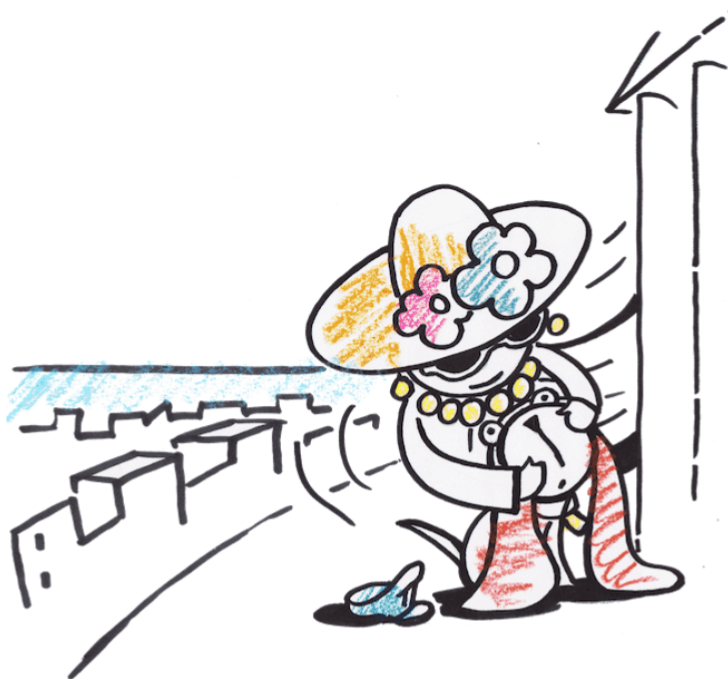
Ο Παρθενώνας είναι το κορυφαίο μνημείο του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού, που ήταν αφιερωμένο στην Αθηνά Παρθένο, την προστάτιδα της πόλης. Χτίστηκε από τους αρχιτέκτονες Ικτίνο και Καλλικράτη υπό την εποπτεία του Αθηναίου γλύπτη Φειδία, κατά τα έτη 447-438 π.Χ. Ο τελευταίος σχεδίασε και κατασκεύασε τον καταπληκτικό διάκοσμο του ναού και το τεράστιο άγαλμα της Αθηνάς Παρθένου από χρυσό και ελεφαντόδοντο, το οποίο φυλασσόταν στο εσωτερικό του ναού.

Και πάνω που ΕΙΧΑ ΞΕΧΑΣΕΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ και σκεφτόμουν να μετακομίσω μου κόπηκε η ανάσα.

Ω, θεοί του Ολύμπου! Τι να 'ταν αυτό που με 'σφιγγε με τόση μανία; Πλοκάμια ενός προϊστορικού χταποδιού ή κανένα τεράστιο ανακόντα, αναρωτήθηκα.

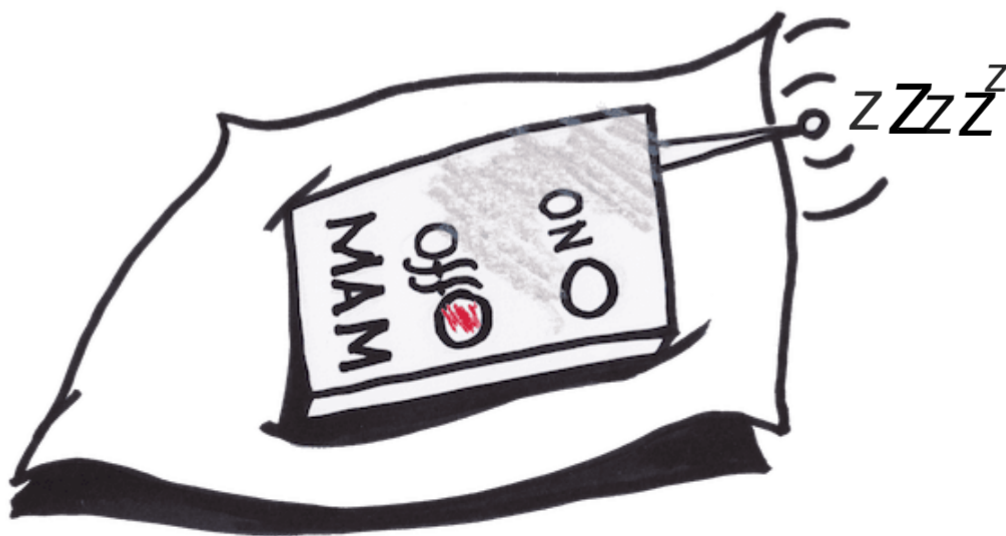
Έστριψα, λοιπόν, το κεφάλι μου και ποια είδα, λέτε; Την αρχηγό των πρακτόρων, την κυρία **Μετηνκαπελαδούρα**, η οποία με είχε αγκαλιάσει με τα δυο της χέρια και μου 'λεγε

«Μαργαριτούλα μου, πόσο σ' αγαπάω!
Μαργαριτούλα μου, πόσο σ' αγαπάω!»

Οι δώδεκα Θεοί του Ολύμπου είναι οι κύριοι Θεοί της ελληνικής μυθολογίας και λέγεται ότι πήραν το όνομά τους, επειδή κατοικούσαν στην κορυφή του βουνού Όλυμπος.

Αυτή ήταν κι η στιγμή που διαπίστωσα έντρομη
ότι δεν πρέπει ΠΟΤΕ
να είσαι σίγουρος για ΤΙΠΟΤΑ
κι ότι ο μυστικός υπερανιχνευτής MAM
κοιμόταν τον ύπνο του δικαίου!

Όμως, σ' ένα λαγωνικό σαν εμένα δεν ταιριάζει ο τρόμος. Γι' αυτό έκανα σα να μην έτρεχε τίποτα, αν και, αλήθεια, έτρεμαν μέχρι και τα νυχοποδαράκια μου.

Όσο για 'κεινη; Κάθισε δίπλα μου κι άρχισε να μου λέει ιστορίες από τα παλιά· για τα νιάτα της, για την ιστορία της πόλης, για τα παιδιά της, που λείπουν στα ξένα, για μια γειτόνισσα και... για ένα ζευγάρι παπούτσια που έλειπε από τη συλλογή της.

Και...τελικά, αυτό που κατάλαβα ήταν ότι πρόκειται για μια ~~αποτυχημένη πρακτόρισα~~ συνταξιούχο δημόσια υπάλληλο και μόνη. **ΑΚΙΝΔΥΝΗ** δηλαδή.

Κάποια στιγμή, λοιπόν, εκεί που είχα απορροφηθεί από τις ιστορίες της, συνειδητοποίησα ότι ο βράχος της Ακρόπολης είχε γεμίσει κόσμο κι ότι χωρίς αμφιβολία ο **μυστικός υπερανιχνευτής MAM** παρουσίαζε προβλήματα στη λειτουργία του.

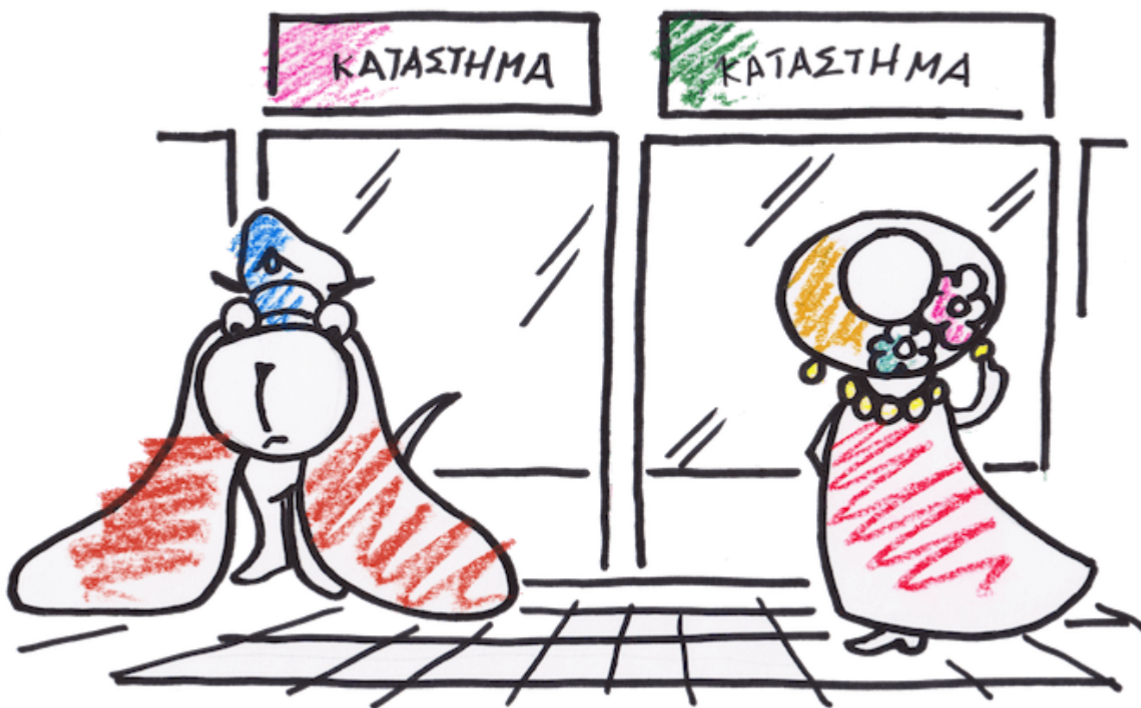
Τότε, γύρισα προς εκείνη και της είπα χαμηλόφωνα «Πάμε να φύγουμε ΤΩΡΑ. Σίγουρα, ανάμεσα σε όλους αυτούς με τις φωτογραφικές μηχανές βρίσκονται κατάσκοποι ντυμένοι τουρίστες. Σήκω διακριτικά, κάνε πως δε με ξέρεις και φύγε μετά από μένα. Ραντεβού στο Ηρώδειο».

Το περίφημο Ωδείο του Ηρώδη του Αττικού, γνωστό και ως Ηρώδειο, κτίσθηκε κατά τη διάρκεια του 2ου αι. μ.Χ. με χρήματα που προσέφερε ο Τιβέριος Κλαύδιος Αττικός Ηρώδης, φιλόσοφος και γόνος παλιάς αθηναϊκής οικογένειας, στη μνήμη της αγαπημένης του συζύγου, Ρήγιλλας. Ο προορισμός του οικοδομήματος ήταν κατά κύριο λόγο οι μουσικές εκδηλώσεις. Είχε 32 σειρές από μαρμαρίνες κερκίδες και η χωρητικότητά του ήταν της τάξης των 5000 περίπου θεατών. Το μνημείο αναστηλώθηκε την περίοδο 1952-1953 και σήμερα χρησιμοποιείται για τη διεξαγωγή καλλιτεχνικών εκδηλώσεων, κυρίως στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Αθηνών.

Η κυρία **Μετηνκαπελαδούρα** ΕΥ-ΤΥ-ΧΩΣ ακολούθησε κατά γράμμα τις οδηγίες μου, κι έτσι οι ~~τουρίστες~~ κατάσκοποι έχασαν ακόμη μια φορά τα ίχνη μου.

Έπειτα από λίγο ξαναβγήκαμε στο δρόμο με τα πολλά μαγαζιά.
Όμως, ξαφνικά, δεν ξέρω τι έπαθε. Έκανε μια ***απότομη κίνηση***
και κόλλησε τη μύτη της σε μια βιτρίνα ώωωωωρα
πολλήηηηηηηηηηη.

[illegible]

Παπούτσια. Πολλά παπούτσια. Κι ανάμεσά τους κάτι που δεν είχα ξαναδεί από εκείνη την πρώτη μέρα που με κατόντησαν λατέρνα.

Το πανέμορφο είδωλό μου.

Κι αυτό που διαπίστωσα, τελικά, ήταν ότι σα να... μου πηγαίνει αυτό το χειροποίητο αφρικανικό κολιέ με τα περίτεχνα σκαλίσματα. Και πρέπει να είναι και συλλεκτικό, γιατί πάνω έχει τον αριθμό

100

Για το καπέλο πρέπει να σας πω ότι διατηρώ ακόμη μια αμφιβολία, γιατί καλύπτει τα υπέροχα αυτιά μου.

Στην Ελλάδα: Το 100 είναι ο εθνικός τηλεφωνικός αριθμός επείγουσας - έκτακτης ανάγκης για την Αστυνομία. Μάθετε ποιος είναι στη Χώρα σας.

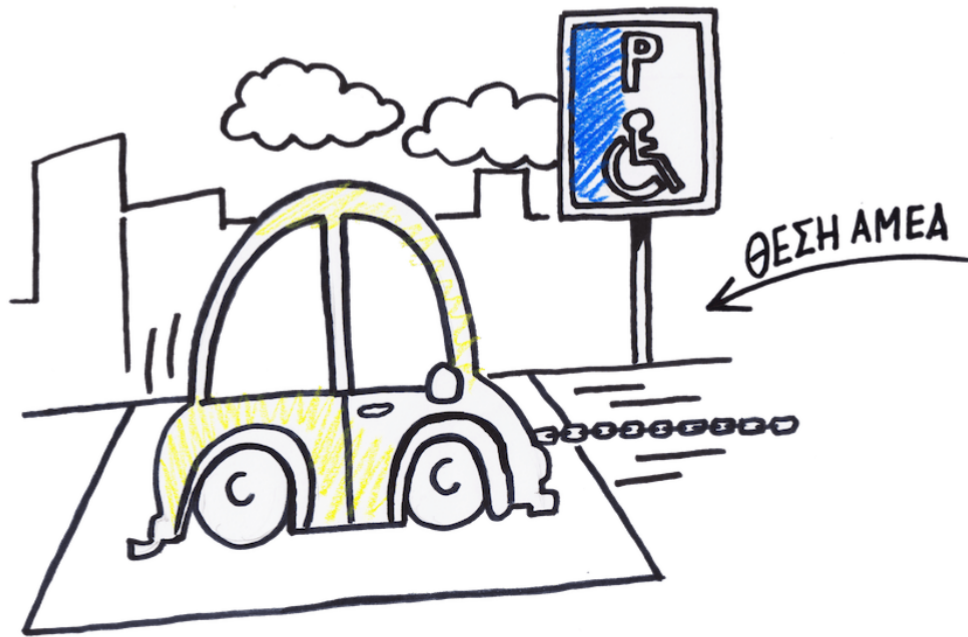
Εν τω μεταξύ, η κυρία **Μετηνκαπελαδούρα** μπήκε στο μαγαζί. Δε χρειάζεται να σας πω ότι έκανε τη διπλάσια ώρα από την τόοοοοοο πολλή ώρα που κοιτούσε τη βιτρίνα.

Κάποια στιγμή, επιτέλους, βγήκε κρατώντας μια σακούλα. Τόση ώρα για μια σακούλα! Καταλαβαίνετε; Τέλος πάντων, δεν είπα τίποτα, γιατί κάποια στιγμή έπρεπε να φτάσουμε και σπίτια μας.

Εκεί που πηγαίναμε...

Βρε, βρε! Να σου κι οι κανονικοί αστυνομικοί, μ' ένα εργαλείο που θα μπορούσε να σηκώσει στον αέρα έναν ελέφαντα. Αλλά τώρα δε μετακινούσαν ελέφαντα. Μετακινούσαν ένα αυτοκίνητο που ο ασυνείδητος οδηγός του το πάρκαρα σε θέση στάθμευσης για ΑμεΑ.

Ευτυχώς που για μια φορά στη ζωή τους κατάλαβαν το πρακτορικό μου μεγαλείο και την κούρασή μου και αποφάσισαν να κάνουν κι αυτοί κάτι.

Πριν σας καληνυχτίσω, περιττό να σας πω ότι η κυρία Μετηνκαπελαδούρα διάλεξε το πιο κακόγουστο ζευγάρι παπούτσια, που πάνω τους είχαν από πετραδάκια σε διάφορα χρώματα μέχρι φτερά και γούνα.

ΠΕΜΠΤΗ

Φίλες και φίλοι, καλησπέρα σας!

Σήμερα, που λέτε, όλη μέρα γύριζα. Κι έτσι καθώς γύριζα

διάβαση διάβαση,

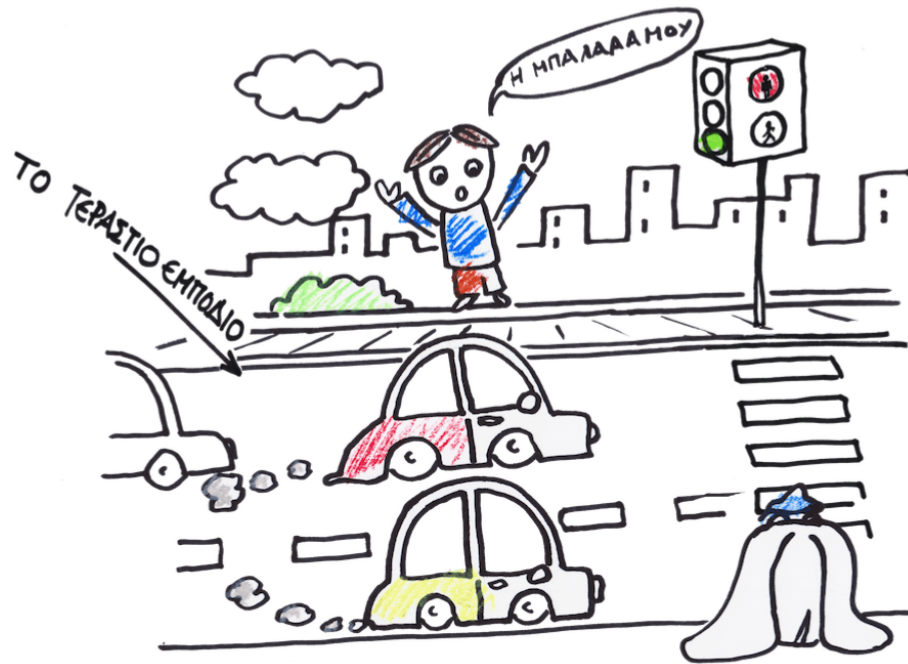
πεζοδρόμιο πεζοδρόμιο,

μαζί γύριζε και μια σκέψη στο κεφάλι μου, ότι σίγουρα υπάρχει ελπίδα και για μένα να βρω ένα ζεστό σπίτι. Αλλά, ξαφνικά εκεί που γύριζα και σκεφτόμουν ένας ιπτάμενος δίσκος μου 'ρθε στο κεφάλι.

Αμέσως υποψιάστηκα ότι είχα κι άλλους εχθρούς έξω από αυτόν τον πλανήτη.

Όμως... όχι! Δεν ήταν ιπτάμενος δίσκος, ήταν μια μπάλα, η οποία είχε φύγει από ένα παιδάκι που βρισκόταν στην απέναντι μεριά του δρόμου κι ήταν έτοιμο να χιμήξει ανάμεσα στ' αυτοκίνητα, για να την πιάσει. Κάτι που φυσικά σε καμία περίπτωση δεν έπρεπε να κάνει.

Κι εγώ έπρεπε άμεσα να προλάβω μη γίνει το κακό, αλλά μπροστά μου είχα ένα τεράστιο εμπόδιο, έναν δρόμο με πολλά αυτοκίνητα. Κι έπρεπε να περιμένω ν' ανάψει

το ΠΡΑΣΙΝΟΟΟΟΟΟΟ,

για να το προσπεράσω.

Τότε, ακούστηκε ένα

OPPPPPPPPPPPPPPPPPPPPP!

από έναν κανονικό πράκτορα τροχονόμο που, εντάξει, δεν υπήρχε αμφιβολία, ήθελε να πάρει το αίμα των Άλλων, των αποτυχημένων πρακτόρων, πίσω κλέβοντάς μου τη δόξα!

Με το υπερσύγχρονο μέσο που διέθετε, *τη σφυρίχτρα του*, και *με μία ΜΟΝΟ* κίνηση σταμάτησε τα αυτοκίνητα. Για την ακρίβεια, τ' αυτοκίνητα κοκάλωσαν στην κυριολεξία.

Αλλά τον συγχώρεσα, γιατί ο κίνδυνος ήταν πο-λύ με-γά-λος.
ΜΟΝΟ γι' αυτό όμως!

Α! Και γιατί είχα προλάβει να κάνω

κίνηση αντιπερισπασμού.

Είχα μαζέψει ήδη τη μπάλα. Την έδωσα στο παιδάκι. Κι αυτόοοοο; Του έφτιαξε το κέφι!

Ουφ, τα είχα καταφέρει πάλι!

Τι να έγινε η κυρία Μετηνκαπελαδούρα; Δεν την είδα σήμερα.

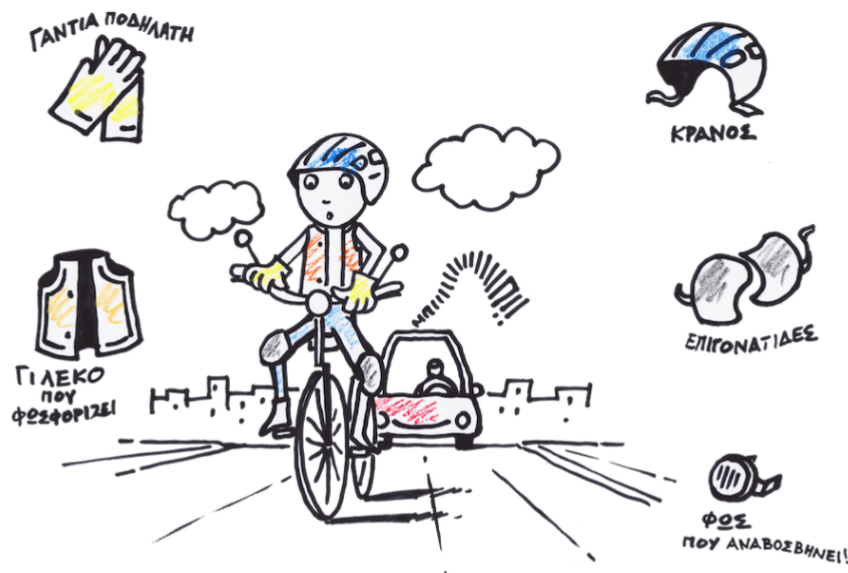
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΜΠΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΠ!

ΜΠΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΠ!

Συγγνώμη, αγαπητοί ακροατές, αν σας ξεκούφανα μ αυτό το ηχητικό εφέ, αλλά έτσι ξύπνησα κι εγώ σήμερα, από ένα βιαστικό ξεροκέφαλο μπάρμπα που κόρναρε λες και δεν έβλεπε μπροστά του τον ποδηλάτη υπόδειγμα. «Έι, εσύ, μπάρμπα! Δεν έχει καθόλου γούστο αυτό που κάνεις. Κοιμόμαστε!» του είπα πανικόβλητη. Και για διαμαρτυρία άρχισα να γαβγίζω.

ΓΑΒ-ΤΟΥ-ΤΟΥ, ΓΑΒ-ΤΟΥ-ΤΟΥ!

Αλλά εκείνος άρχισε να... νιαουρίζει! Περίεργη αντίδραση, ομολογουμένως. Φαινόταν, όμως, από την αρχή ότι μιλούσαμε άλλη γλώσσα και δε θα συνεννοούμασταν. Μάλιστα, από τις λίγες γνώσεις μου κατάλαβα ότι τα μιλούσε σπαστά τα νιαουρικά.

Αφήστε που δε σταμάτησε να κορνάρει δευτερόλεπτο, ώσπου τελικά τα κατάφερε. Σήκωσε όλο το τετράγωνο στο πόδι. Ενώ, στην προσπάθειά του να προσπεράσει τον ποδηλάτη φώναξε

«Κάνε στην άκρη, ρε χελώναααααα!»

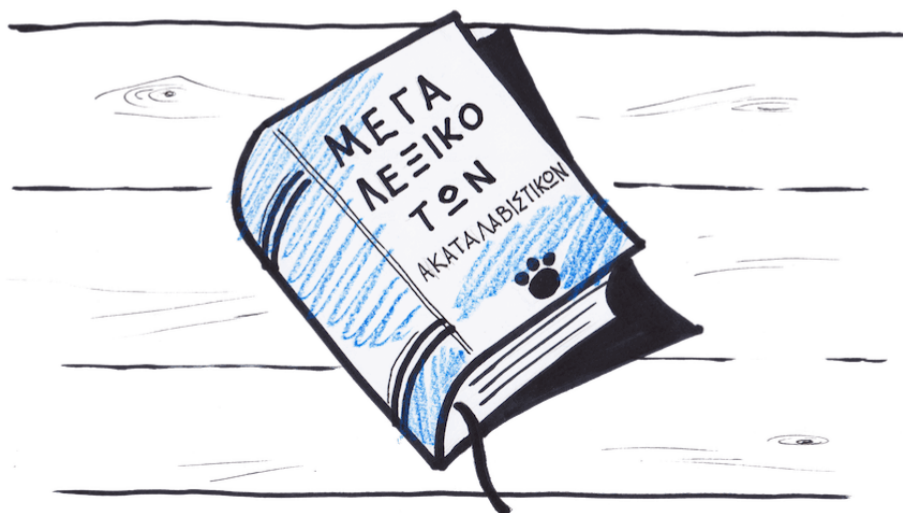

Είχε ξεπεράσει κάθε όριο, σκέφτηκα και... φυσικά δεν το άφησα έτσι αυτό. Ξεκίνησα αμέσως να πάω να βρω έναν κανονικό αστυνομικό, για να του κάνω τα παράπονά μου.

Κι εκεί που έφαχνα κι έφαχνα, το βλέμμα μου γέμισε αυτοκίνητα. Και δεν ήταν απλώς ότι τα αυτοκίνητα ήταν πολλά. Ήταν ότι πήγαιναν σα **μανιασμένα**. Κι όχι μόνο τους, γιατί δεν ήταν τηλεκατευθυνόμενα. Τα πήγαιναν εκείνοι που όλο τρέχουν και προσπαθούν συνέχεια να βγουν πρώτοι.

Μια μέρα, κάτι πήρε τ' αυτί μου ότι για όλη αυτήν την πηλάλα φταίει το στρες και χρειάστηκε ν' ανοίξω το **ΜΕΓΑ ΛΕΞΙΚΟ ΤΩΝ ΑΚΑΤΑΛΑΒΙΣΤΙΚΩΝ**, γιατί δεν είχα ιδέα τι ήταν αυτό.

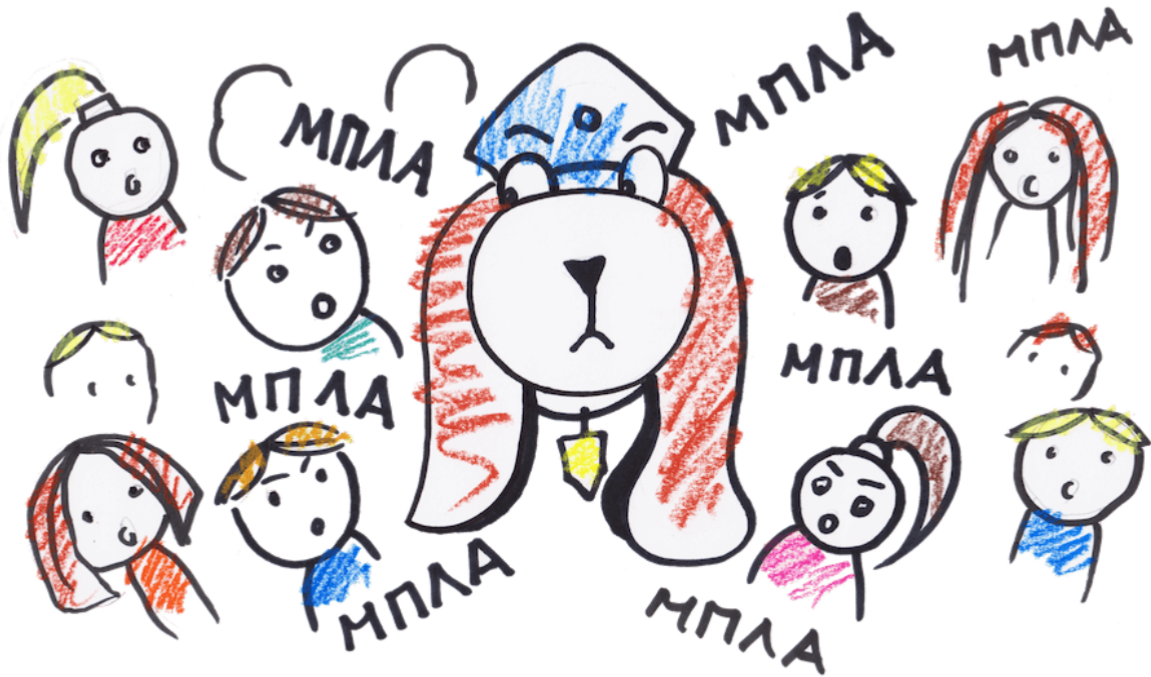
Και δυστυχώς ο κατήφορος δεν είχε τέρμα για 'κείνους, γιατί ενώ οδηγούσαν, έλεγαν πράγματα του τύπου:

«Έεεεε, τυφλοπόντικα! Δε βλέπεις μπροστά σου;»

«Πού πας με το παλιοσαράβαλο;»

Κι άλλα πολλά έλεγε το στόμα τους, φίλες και φίλοι, αλλά δε μπορώ να τα επαναλάβω. **Οι αναιδέστατοι...!**

«Σταματήστε πια, αγενείς πολυλογάδες. Όλο παλαβομάρες κι όλο μπλα, μπλα, μπλα είστε», ήθελα να τους φωνάξω, αλλά δεν είπα λέξη, γιατί εκτός του ότι δεν παίρνουν από λόγια, μέσα σε όλον αυτόν το χαμό κανείς τους δε θα μ' άκουγε.

Πραγματικά δεν πήγαινε άλλο! Χρειαζόταν μια δραστική λύση. Ένα ραντεβού με τον **πρωθυπουργό**. Έκατσα, λοιπόν, και του έγραψα μια επιστολή.

Σας τη μεταφέρω αυτολεξεί:

Αγαπητέ πρωθυπουργέ,

Είναι άμεση ανάγκη να βρεθούμε για ένα τσάι ή καφέ και να συζητήσουμε κάποια σοβαρά θέματα.

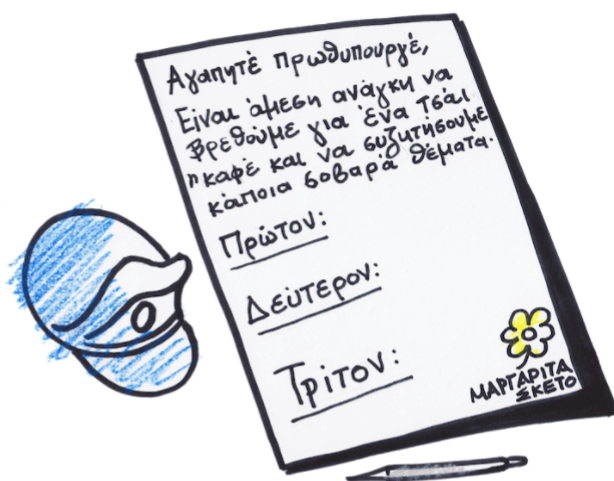
Πρώτον: Δεν υπάρχει νόμος που να απαγορεύει την αγένεια, και όλοι σ' αυτήν την πόλη δρουν ανενόχλητοι.

Δεύτερον: Χρειάζομαι άμεσα ένα κονδύλι. Ο υπερανιχνευτής ΜΑΜ χρειάζεται συντήρηση. Μπορεί και ξεκούραση. Όπως και να 'χει, τίποτε από τα δύο δε γίνεται χωρίς λεφτά.

Τρίτον: Γιατί να βγάζω εγώ το φίδι από την τρύπα και όχι οι κανονικοί αστυνομικοί;

Είμαι σίγουρη ότι θα με καταλάβεις, γιατί είναι γνωστή η
ευαισθησία
σου για τα αδέσποτα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ σκέτο

Δεύτερη μέρα που δεν είδα την κυρία Μετηνκαπελαδούρα. Μήπως μου... λείπει;

ΣΑΒΒΑΤΟ

Αγαπητοί ακροατές , από τα βάθη της σκυλίσιας καρδιάς μου ένα μεγάλο ευχαριστώ που σε μόλις 5 μέρες καταφέρατε ν' ανεβάσετε την εκπομπή «**Αδέσποτη αγάπη**» στην πρώτη θέση σε ακροαματικότητα. Γι' αυτό κι εγώ θα σας ανταμείψω με μια ακόμη ιστορία από την καθημερινότητά μου.

Σήμερα, που λέτε, εντόπισα ακόμα έναν απ' τους πολλούς παρανόμους που τριγυρνάνε σ' αυτή την πόλη.

Με την άκρη του ματιού μου ΜΟΝΟ!

Οδηγούσε ανετότατος κρατώντας το κινητό του τηλέφωνο με το ένα χέρι και το τιμόνι του αυτοκινήτου με το άλλο. Αφήστε που δε φόραγε ζώνη ασφαλείας! Και μέσα σ' όλα αυτά τα παράνομα φώναζε κι έλεγε

«Εγώωωω πρέπει να πάρω την προαγωγή».

Καλέ, τι μας νοιάζει; σκέφτηκα και του φώναξα
«Κλείσ' το τώρα! Α-ΠΑ-ΓΟ-ΡΕΥ-Ε-ΤΑΙ να οδηγείς και να μιλάς στο τηλέφωνο!»

Αλλά αυτός έκανε πως δε μ' άκουσε και συνέχισε να τρέχει σαν τρελός.

Έπρεπε, λοιπόν, να τον ακολουθήσω θέλοντας και μη, παρόλο που δεν είχα τόσες δυνάμεις. Ευτυχώς, κάποια στιγμή, **τον σταμάτησε ένα κόκκινο φανάρι.**

Τότε, βρήκα πάλι την ευκαιρία και του είπα

«Κλείσε αμέσως το τηλέφωνο. Α-ΠΑ-ΓΟ-ΡΕΥ-Ε-ΤΑΙ! Τι δεν καταλαβαίνεις;»

Εκείνος εκτός του ότι με αγνόησε γι' άλλη μια φορά, άφησε το τιμόνι κι έκανε κάτι πολύ **μπλιαξ**. Άρχισε να σκαλίζει τη μύτη του.

Αυτή ήταν και η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι.

Έκανα ένα σάλτο, κόλλησα τη μουσούδα μου στο παρμπρίζ του αυτοκινήτου και τον κάρφωσα με το αετίσιο βλέμμα μου. Στην άκρη του δρόμου ήταν μια κομπανία από τις **ακατονόμαστες** που βαριούνται όλη μέρα. Γελούσαν αναμετάξυ τους κι έλεγαν

«Δείτε πάλι τη Μαργαρίτα. Νομίζει ότι έπιασε κανέναν κλέφτη».

Αλλά βέβαια έπρεπε να το είχα φανταστεί κι αυτό νωρίτερα.

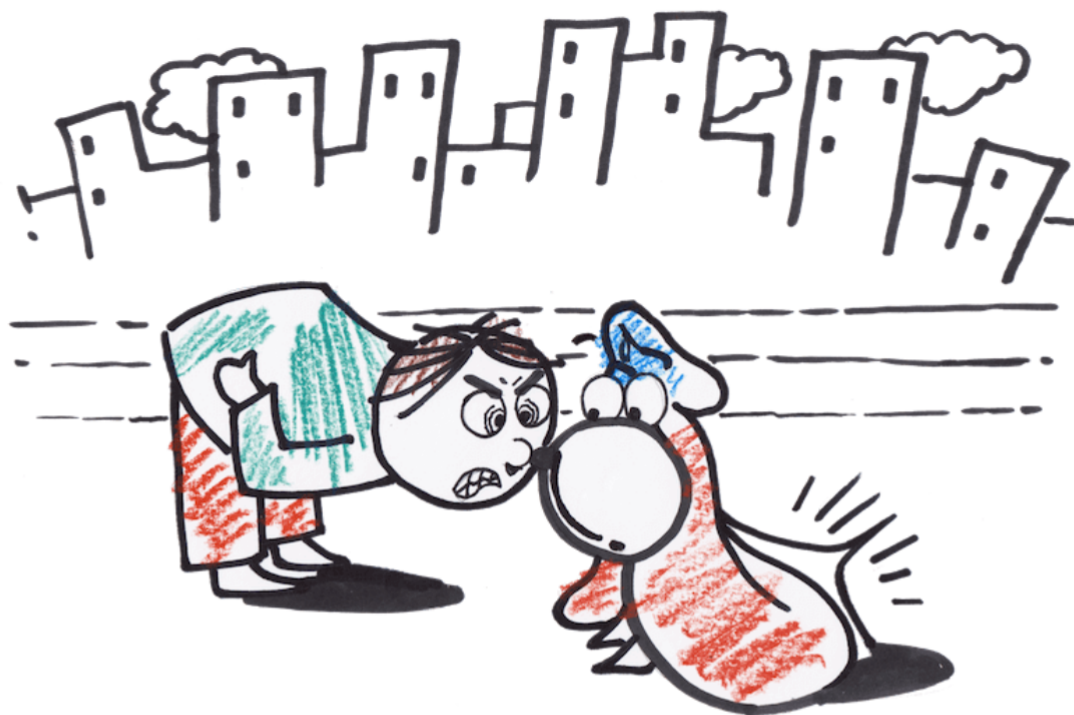
Τα είχαν κάνει πλακάκια με τους Άλλους.

Όμως, δεν έδωσα σημασία. Είχαν ήδη χάσει την ευκαιρία τους να είναι οι βοηθοί μου σ' αυτό το βιβλίο.

Εκείνη τη στιγμή, ο τύπος κατέβηκε από το αυτοκίνητο, κόλλησε τη μύτη του στη δική μου και με αγριοκοίταξε αλλήθωρα.

Τότε, ανακάλυψα κάτι πολύ σπουδαίο: ότι η μύτη των ανθρώπων δεν είναι υγρή. Κι ήθελα να μοιραστώ αυτή τη γνώση μαζί του, αλλά τελευταία στιγμή άλλαξα γνώμη και του είπα

«Κοίτα όσο θέλεις. Δε ματιάζομαι εγώ».

Πόπο! Τι ήταν να το πω; Το πρόσωπό του κατατσαλακώθηκε απ' τον πολύ θυμό. Σκέφτηκα ότι μια φιλική συμβουλή, όπως «**Μη νευριάζετε, γιατί θα κάνετε ρυτίδες**», θα ηρεμούσε τα πράγματα, αλλά δεν κατάφερα να ξεστομίσω ούτε μια συλλαβή, γιατί αυτός είχε πεισμώνσει κι αράδιαζε ένα σωρό δικαιολογίες.

**Δικαιολογίες από δω
δικαιολογίες από κει
δικαιολογίες παραπέρα.**

Μέχρι που κάποια στιγμή άρχισε να ωρύεται, να βγάζει άναρθρες κραυγές.

Και βασικά, το μόνο που κατάλαβα απ' όσα είπε ήταν ότι βιαζόοοοοοοταν, αλλά εμένα μου φάνηκε **πολύ ασαφές** αυτό.

Άλλωστε, κι εμένα με πιέζει ο χρόνος καθημερινά, αλλά

*ούτε περνάω τα φανάρια με κόκκινο,
ούτε τρέχω σαν παλαβή,
ούτε κορνάρω, εμ... γαβγίζω χωρίς λόγο.
Πάντα περπατάω στο πεζοδρόμιο και στις διαβάσεις.
Μιλάω όμορφα.*

Και το κυριότερο;

***Δε χάνω την αισιοδοξία μου με
δαύτους.***

Κι εκεί που νόμιζα ότι τα πράγματα δε θα μπορούσαν να γίνουν χειρότερα, σήκωσε το χέρι του να μ' αρπάξει. Αλλά, πριν προλάβει, η μαϊμού κλέφτης, που κρεμόταν ακριβώς από πάνω μας και παρακολουθούσε τι γινόταν, άδειασε ένα μπουλ με καταλιωμένο παγωτό πάνω στα μαλλιά του.

Και τότε εγώ βρήκα την ευκαιρία κι έκανα ένα σπάνιο, μοναδικό κόλπο. Έγινα μπουχός.

ΚΥΡΙΑΚΗ

Αγαπητοί ακροατές, όπως θα έχετε καταλάβει, αρκεί **1** στιγμή, για να έρθουν τα πάνω κάτω και τα κάτω πάνω! Το κυριότερο όμως που μπορεί να κάνει αυτή η **1** στιγμή είναι ότι μπορεί να αλλάξει τη ροή της ιστορίας κι από ανώνυμη... να σε κάνει **ΕΞΟΥΣΙΟΔΟΤΗΜΕΝΗ ΕΡΕΥΝΗΤΡΙΑ ΣΤΡΑΒΩΝ ΕΞΩ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ** με ραδιοφωνική εκπομπή, βούλα και ταυτότητα. Από τις κανονικές! Α! Και πολλά λουκάνικα!

«Μαργαρίταααα, σάλτα μέσα! Το πλοίο σαλπάρει για τη Μύκονο σε μία ώρα».

Συγγνώμη για τα παράσιτα. Ένας πειρατικός σταθμός τα έχει αυτά. Θα πρέπει η εκπομπή μας να κλείσει λίγο νωρίτερα σήμερα, γιατί ετοιμάζομαι να πάω διακοπές.

Καλά το μυριστήκατε! Θα πάω με την κυρία **Μετηνκαπελαδούρα**, η οποία μου αποκάλυψε ότι όλοι εκείνοι - ξέρετε, με τις τιμές και τις δόξες- δεν ήταν πράκτορες αλλά θαυμαστές μου, που είχαν μάθει για μένα και τα κατορθώματά μου κι έστησαν πράγματι μια ολόκληρη πλεκτάνη, όχι για να πάρουν πληροφορίες για τον μυστικό υπερανιχνευτή ΜΑΜ, αλλά για να με...ΒΡΑΒΕΥΣΟΥΝ.

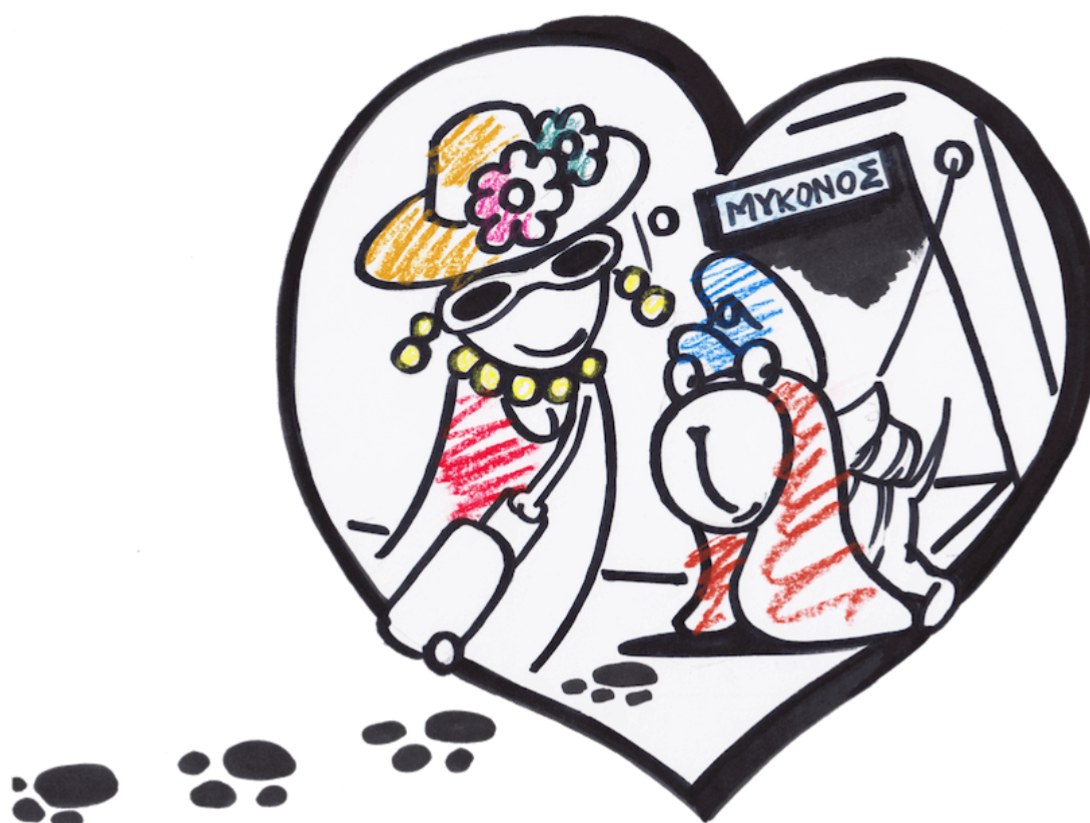
Γιατί, όπως βλέπετε, είμαι **άπιαστη** με τα τόσα κόλπα μου!

Βέβαια, δυσκολεύτηκα να την πιστέψω, επειδή εγώ δεν πέφτω ποτέ έξω στις εκτιμήσεις μου, αλλά πάλι το θεώρησα και λογικό.

Δεν ξέρω τι θα γίνει με την κακογουστιά της, αλλά είμαι πολύ ευτυχισμένη, γιατί μ' αγαπάει.

Τα λέμε!

FAB!

ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Η Φωτεινή Κωνσταντοπούλου ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Είναι αστυνομικός και συγγραφέας παιδικών βιβλίων. Το πρώτο της βιβλίο εκδόθηκε το 2009.

Το δεύτερο βιβλίο της, με τίτλο **“Μια Ζαχαρένια Συνταγή”**, τέθηκε υπό την αιγίδα της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες. Η πρώτη του έκδοση στήριξε οικονομικά την παγκόσμια εκστρατεία "Back2School", που στηρίζει την πρόσβαση στην εκπαίδευση των παιδιών-προσφύγων. Και η δεύτερη την παγκόσμια εκστρατεία #WithRefugees, ενώ ανέβηκε και παράσταση στο θέατρο.

Τον Φεβρουάριο του 2016 τιμήθηκε από την **Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες στην Ελλάδα ως υψηλού προφίλ υποστηρίκτρια** για την συμβολή της στο έργο του Οργανισμού, τους σκοπούς του οποίου συνεχίζει να στηρίζει ενεργά.

Επίσης, έχει διοργανώσει σημαντικές δράσεις για τους πρόσφυγες με τη συμβολή Οργανισμών στην Ελλάδα.

Η ιδιαίτερη αγάπη και ευαισθησία της στο θέμα των προσφύγων την οδήγησαν να γράψει το βιβλίο **«Μέσα από τα Μάτια Τους», 12 παιδιά, 12 ιστορίες, 12 όνειρα για το αύριο!**, το οποίο περιλαμβάνει τις ιστορίες 12 ασυνόδευτων παιδιών – προσφύγων. Μέρος των εσόδων του διατίθεται για τη στήριξη των δομών φιλοξενίας των ασυνόδευτων παιδιών – προσφύγων της ΑμΚΕ PRAKSIS.

Από την αρχή έως σήμερα γράφει βιβλία για παιδιά και μεταμορφώνει τα βιβλία της σε εκδηλώσεις, εργαστήρια και δραστηριότητες σε συνεργασία με σχολεία, βιβλιοπωλεία, βιβλιοθήκες και φορείς σε όλη την Ελλάδα.

Ενώ συμμετείχε και ως ομιλήτρια στο **TEDxPatras 2017**, με θέμα «Στιγμές» - «Moments»

LUMIERE

Ο Lumiere σπούδασε σχέδιο, δουλεύει με μαρκαδόρο. Λατρεύει τα ταξίδια.

SEVENLABS

Η SevenLabs έχει ως αντικείμενο των δραστηριοτήτων της την σχεδίαση και την ανάπτυξη λογισμικού για κινητές συσκευές (mobile applications) αλλά και για το διαδίκτυο (web applications). Απαρτίζεται από Μηχανικούς Η/Υ (MSc).

Η SevenLabs δίνει ιδιαίτερη έμφαση στην έρευνα αλλά και σε καινοτομίες με χαρακτηριστικό παράδειγμα την υλοποίηση εφαρμογών internet of things (IoT), εικονικής - επαυξημένης πραγματικότητας.

Φωτεινή Κωνσταντοπούλου, *MARGARITA – Στραβά κι ανάποδα ζητούν λύση*

Για το κείμενο © Φωτεινή Κωνσταντοπούλου, 2018

Για την εικονογράφηση © *Lumiere*, 2018

© Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη – Φωτεινή Κωνσταντοπούλου, 2018

ISBN: 978-618-83697-1-9

**Σχεδιασμός και υλοποίηση εφαρμογής - Ηλεκτρονική
σελιδοποίηση - Ηλεκτρονικός σχεδιασμός εξωφύλλου:**
SEVENLABS, www.sevenlabs.gr

Εκδόσεις: Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη

Διεύθυνση: Π. Κανελλοπούλου 4, Αθήνα, 10177

Τηλ: +30 210 6924558

Fax: +30 210 6997241

e-mail: press@astynomia.gr

www.morocp.gov.gr

**Η Μαργαρίτα είναι ένα από τα πολλά αδέσποτα που φιλοξενεί
και φροντίζει το Σωματείο Περίθαλψης & Προστασίας
Αδέσποτων Ζώων, stray.gr**

**Το έργο αυτό είναι δημιούργημα φαντασίας. Οποιαδήποτε
ομοιότητα με πρόσωπα, χαρακτήρες, τύπους και γεγονότα είναι
τελείως τυχαία.**

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, ανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Ευχαριστούμε:

το Artracks Recording Studios για την προφορά του στην υλοποίηση του audio book.

Διεύθυνση: Γαρέφη 23, Αθήνα, 115 25

Τηλ/Fax: +30 210 6740567

www.artracks.gr

την εταιρεία DIRECTION ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ Α.Ε. για την διάθεση των γραμματοσειρών.

Διεύθυνση: Μίκρας Ασίας 43, Χαλάνδρι, 15233

www.direction.gr

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ – Στραβά κι ανάποδα ζητούν λύση

Είμαι η Μαργαρίτα. Το γνωστό λαγωνικό με τ' όνομα...πια. Πριν βέβαια με πουν Μαργαρίτα δε με φώναζαν κάπως. Ήμουν σε όλους γνωστή στην πιάτσα ως η ανώνυμη και αθόρυβη διώκτρια του εγκλήματος.

Όμως, αρκεί 1 στιγμή, για να έρθουν τα πάνω κάτω και τα κάτω πάνω! Το κυριότερο, βέβαια, που μπορεί να κάνει αυτή η 1 στιγμή είναι ότι μπορεί ν' αλλάξει τη ροή της ιστορίας κι από ανώνυμη... να σε κάνει ΕΞΟΥΣΙΟΔΟΤΗΜΕΝΗ ΕΡΕΥΝΗΤΡΙΑ ΣΤΡΑΒΩΝ ΕΞΩ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ με ραδιοφωνική εκπομπή, βούλα και ταυτότητα. Από τις κανονικές! Πολλά λουκάνικα! Α! Και...ένα βήμα πριν τις διακοπές...στη Μύκονο.

ISBN

978-618-83697-1-9